

عنوان مقاله:

نظریه هم‌گرایی، وابستگی فضائی و رشد منطقه‌ای

محل انتشار:

فصلنامه تحقیقات اقتصادی، دوره 41، شماره 6 (سال: 1385)

تعداد صفحات اصل مقاله: 38

نویسنده:

اسرافیل کسرابی - دانشیار دانشکده اقتصاد دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

تاریخچه مطالعات تجربی مربوط به رشد و توسعه در نظام جدید اقتصاد جهانی، به‌طور گسترده نشان می‌دهد که یک کشور در فرایند رشد اقتصادی خود نخست، تحت تاثیر موقعیت مکانی-جغرافیایی، شرایط داخلی و توانمندی های خود و سپس تحت تاثیر عملکرد کشورهای مجاورش قرار می‌گیرد. در این مقاله، با استفاده از اقتصاد سنجی فضایی و ابعاد جغرافیایی در قالب چند مدل رشد، نظریه "هم‌گرایی" را بررسی و به‌دلیل عدم کارایی روشهای مرسوم OLS در نادیده گرفتن آزمونهای ناهمسانی فضایی و وابستگی های فضایی از روش غیر پارامتریک حداکثر درستنمایی متمرکز استفاده می‌شود. استفاده از روش های اقتصاد سنجی فضایی و ماتریس وزنی فواصل بین کشورها، اثرات سرریز و روابط فضایی موجود میان کشورها را شفاف تر نموده و نشان داده می‌دهد که به رغم وجود اثرات متقابل مثبت به‌دلیل وجود روابط و ویژگیهای شدید تر دیگر غیر از بعد مسافت و مجاورت مانند عوامل و روابط اقتصادی و اجتماعی، این نظریه از نظر آماری چگونه بی معنا و انکار می‌شود. در نتیجه لزوم وجود خط مشی های سیاسی دیگر در جهت پایه گذاری همکاری های نزدیکتر استراتژیک برای حل مسایل منطقه ای از قبیل ایجاد بازار مشترک و انتخاب کشور (کشورهایی) به‌عنوان هسته یا قطب توسعه برای ایجاد هم‌گرایی به‌طور تصنعی، یک ضرورت قابل توجیه می‌شود. به منظور کاربرد و کارکرد نظریه، داده‌های ۳۸ کشور از ۵۷ کشور عضو کنفرانس اسلامی (OIC) در دو دهه یعنی بین سال‌های ۱۹۸۰ و ۲۰۰۰ (و با استفاده از زبان برنامه نویسی MATLAB) در قالب چند مدل متفاوت فضایی، تحلیل و تفسیر می‌شود. طبقه‌بندی JEL R۵۸، R۱۱.

کلمات کلیدی:

اتو (خود) رگرسیون فضایی (مدل وقفه فضایی SAR)، رگرسیون وزنی جغرافیایی، سرریز و کشورهای عضو کنفرانس اسلامی، سرعت هم‌گرایی، ضریب هم‌گرایی، مدل خطای فضایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1309758>

